

Kiáltvány az iparért!

Ez a Kiáltvány összefoglalja az industriAll Európai Szakszervezet követeléseit a nemzeti kormányok, az új Európai Parlament - amelyet 2014 májusában választanak meg -, és az új Európai Bizottság felé - amely nem sokkal később lép hivatalba. A követelések arra összpontosítanak, hogy fenn kell tartani, illetve tovább kell fejleszteni az erős gyártóbázist Európában, mert ez szükséges előfeltétele a gazdasági növekedés fokozásának, új, minőségi munkahelyek létrehozásának, és a környezeti szempontból fenntartható iparba való átmenetnek. Továbbá megoldást kell találnunk a nagy társadalmi, szociális kihívásokra (pl. a klímaváltozás, a globalizáció és a demográfiai változások), amelyekkel a gazdaságok szembekerülnek.

Európai megoldást ...

Már több mint hat éve, hogy a globális pénzügyi szektorban elindult korunk legsúlyosabb gazdasági válsága. Kapzsiság, felelőtlenség, irracionalitás és visszaélések okozták, hogy a világ pénzügyi piacai az összeomlás szélén álltak, majd súlyos recessziót okoztak, amelynek hatásai a mai napig érezhetőek. Azonban ahelyett, hogy gyors intézkedéseket hoztak volna, amelyek biztosítják, hogy a bűnösök, spekulánsok és a bankok vegyenek részt a túlzott hitelezés okozta válság következményeinek viselésében, állami források felhasználásával segítik ki a pénzügyi ágazatokat. Ennek következtében az országok költségvetési hiányai óriási magasságokba szöktek, amelyek ezután megszorító intézkedések bevezetéséhez vezettek, ez pedig megfojtotta a gazdasági növekedést Európa-szerte. Emiatt a munkanélküliség soha nem látott szintre emelkedett.

A változás esedékes. Véget kell vetnünk a pénzügyi rendszer még mindig tartó uralmának a reálgazdaság felett. A globális pénzügyi kapitalizmus játékerét csökkenteni kell és biztosítani, hogy a polgárok megtakarításait megvédjük és azok elősegítsék a beruházások növekedését. Újraszabályozásra van sürgősen szükség és a megfelelő felügyeletre annak érdekében, hogy a pénzügyi piacok elősegítsék, ne pedig veszélyeztessék a reálgazdaságban a növekedést.

A jelenleg növekvő szakadék az Európai Unió (EU) virágzó részei és a stagnáló régiók között nagy potenciális kockázatokat jelent. Amellett, hogy a tartós gazdasági nehézségek közvetlen hátrányokat jelentenek ezen országoknak, gazdasági régióknak, az egész EU-ra nézve súlyos következményekkel járnak. Egyrészt a recesszióban lévő országok vagy a stagnáló gazdaságok kevesebb árut tudnak importálni, másrészt az ezekben az országokban csökkenő bérek nyomást gyakorolnak a többi EU-országra is. A kétségbeesés sok munkavállalót vezet arra, hogy mint migrációs polgár keresse az átmeneti vagy tartós foglalkoztatást más EU-tagállamokban, gyakran a szabályozott munkaerőpiacon kívül, ami a kívánt szabad mozgás helyett kényszerű mobilitást jelent.

Nem kétséges, hogy az európai projekt nagy eredmény volt, amely garantálta a békét, a szabadságot és a gazdasági jólétet a polgárai számára a második világháború vége óta. Ez a gondolat azonban elveszíti vonzerejét, ha úgy látszik, hogy csak egy kisebbség profitál az egyesült Európából. A gazdasági versenyképesség mellett a szolidaritásnak és a társadalmi igazságosságnak egyformán fontos tényezőnek kell lennie az EU egész területén. Következésképpen a gazdag és gazdaságilag erősebb országoknak nagyobb arányban kell hozzájárulniuk a jövőbeni gazdaságélénkítési beruházások finanszírozásához, mint a gyengébb csoportoknak vagy országoknak. A cél az, hogy visszaállítsuk a fenntartható növekedést, amely létrehozza a minőségi munkahelyeket és legyőzi a különbségek kiszélesedését az EU-ban. A rövidtávú ösztönzés nem lesz elegendő. Szükségünk van egy hosszabb távú perspektívára, hogy felszámoljuk az erősödő nehézségeket és a mélyülő megosztottságot az EU-ban.

Újraiparosodó Európa, erős, intelligens és fenntartható politikák által

Az ipari alapok leépülését meg kell állítani! Az industriAll Europe üdvözli a tényt, hogy a pénzügyi válság következményeként az erős feldolgozóipari alapok kérdése újra központi téma lett, és ma már általános vélemény, hogy a gazdaságok csak akkor tudnak fejlődni, ha fenntartják az alapvető ipari tevékenységüket, és, hogy a feldolgozóipar egy bizonyos szintje szükséges az európai gazdaság és szociális modell fenntarthatóságának érdekében. A megszorító intézkedések kiapasztották a finanszírozási lehetőségeket azokban az országokban, amelyeket leginkább érintett a válság, ami munkahelyek, illetve cégek ezreinek eltűnését okozta, létrehozva az "ipari elsivatagosodás" területeit. Ezeket a fejleményeket sürgősen visszajára kell fordítani annak érdekében, hogy a társadalmi partnerekkel egyetértésben és velük együtt koordinálva meghozott iparpolitikák révén jó irányba mozduljon el a gazdasági tevékenység és a foglalkoztatottság.

Egy hatékony európai iparpolitika hármassal fog szembesülni: kezelnie kell a pénzügyi válság és a reálgazdaságot sújtó megszorító politika súlyos következményeit, megbirkóznia az egyre éleződő versennyel, és végigvezetnie Európa iparát az alacsony kibocsátás és fenntarthatóság felé. Ehhez olyan politikára van szükség, amely az innovatív klasztereken, technológiai áttöréseken és a „jövő gyárainak” kifejlesztésén alapul. E tekintetben fontos, hogy az iparpolitikának többnek kell lennie, mint tisztán támogató, kísérő politika (ami csak a vállalkozások fejlődésének környezetét teremti meg). Egy aktív iparpolitikának erősítenie kell a már meglévő „horizontális” eszközöket (foglalkoztatottság, adópolitika, K + F, innováció, képzés és képességek, infrastruktúra és innovatív klaszterek), koncentrálnia kell a verseny nem ár jellemű összetevőire, figyelmet kell szentelnie a keresleti oldalra a foglalkoztatottak vásárlóerejének megerősítésén, illetve új piacok vagy az innovatív közbeszerzések fejlesztésén keresztül. Továbbá új eszközöket kell kifejlesztenie, hogy csökkenthetők legyenek a gazdasági növekedés környezeti hatásai, majd a stratégiai ágazatokat, illetve az értékláncokat (ez a vertikális oldala az iparpolitikának) érintő akcióterveket kell végrehajtania.

A pénzügyi és az annak következtében fellépő szuverén adósságválság oly mértékben érintette Európa iparszerkezetét, hogy fennáll annak veszélye, Európa fontos részeiben már hiányozni fog az a kritikus tömeg, ami kell az ipar újraindulásához. Az EU semmiképpen sem veszítheti el a képességét az innovációra, hogy olyan termékeket és szolgáltatásokat fejlesszen ki és hozzon létre, amelyek megfelelnek társadalmunk nagy kihívásainak. Európa nem veszítheti el az ipari fellendüléshez szükséges kritikus tömeget. Ha a termelési képességek egyszer elvesznek,

nehéz őket feltámasztani, pedig új termékek és tevékenységek kifejlesztéséhez nagyon fontosnak bizonyulhatnak.

Javaslatok, hogyan tegyük a feldolgozóipart ismét Európa jövőjének részévé

Annak érdekében, hogy támogassuk Európa újraiparosítását és biztosítsuk az ipar – feldolgozóipar és ipari szolgáltatások – és az ott dolgozók jövőjét, az industriAll Europe sürgős és jól célzott iparpolitikai tettekre hív fel, hogy azok megerősítsék a már meglévő erősségeinket, új lehetőségeket hozzanak létre, újraindítsák a befektetéseket, hogy orvosolják a gyengeségeket és azért, hogy megfeleljenek a „harmadik ipari forradalom” támasztotta kihívásoknak. Az industriAll Europe ezúton tesz ajánlásokat a 2014-2019-es időszakra annak érdekében, hogy az ipart újra munkára fogjuk.

1. A gazdaság újraindítása

Az iparpolitika csak egy stimuláló makroökonómiai környezetben lehet hatékony. Ahogy az iparpolitika csak közép- és hosszútávon hoz eredményeket, úgy nagyon nehezen tudja csak kijavítani a megszorító fiskális politika negatív hatásait. Expanzív gazdaságpolitika nélkül az eurózána gazdasága valószínűleg beleragad az alacsony növekedés és alacsony infláció kombinációjába, ami deflációval és félig-meddig állandó recesszióval fenyeget. E tekintetben az EU nem fogja tudni elérni az EU 2020 stratégiában lefektetett 75%-os foglalkoztatottságot, amihez 17,6 millió új munkahely kéne.

Az EU-nak nincs szüksége további megszorító intézkedésekre. Míg az igaz, hogy hosszútávon a pénzügyi hiányt csökkenteni kell, ez – továbbá az adósságcsökkentés – nem lehetséges olyan politikák nélkül, amelyek támogatják a gazdasági növekedést, illetve a munkahelyteremtést, és amelyek újratermelik a reményt és helyreállítják a bizalmat a dolgozók között, amire sürgősen szükség lenne. Így például Európa társadalmá és gazdasága erősen támaszkodik a hatékony közlekedési infrastruktúrára és szállítási szolgáltatásokra. Az infrastruktúra fejlesztése most megállt, főleg a válság sújtotta országokban, annak ellenére, hogy a világszínvonalú infrastruktúra stimulálná a gazdasági növekedést és az építkezések növelnék a foglalkoztatottságot. A meglévő infrastruktúra kiterjesztését és fenntartását támogatnia kell az állami szerveknek, többek között PPP-k útján is.

Ahhoz, hogy megállítsuk a recesszió és megszorítások ördögi körét, a következő Európai Parlament képviselőinek és az új bizottsági tagoknak egy erős, koordinált és kereslet-követő makroökonómiai politikát kell végrehajtaniuk. Erős belső keresletre van szükség Európában. Ez az előfeltétele egy fenntartható gazdaságnak, amely találkozik a dolgozók jövőbeli igényeivel és fenntartja az európai szociális modellt. Európa túl sokáig koncentrált az ortodox költségvetési modell helyreállítására és a megszorító intézkedések végrehajtására.

Ajánlások:

1. Támogatást az ETUC (European Trade Union Confederation) beruházási terve, az "Új út Európa számára" végrehajtásának. A terv célja, hogy az EU GDP-jének további 2%-át fektessék az infrastruktúrába a fenntartható fejlődés követelményeinek is megfelelően:

transz-európai energia- és közlekedési hálózat, megújuló energia, digitális infrastruktúra, városi megújulás, energiahatékonyság, szociális lakhatás és passzív házak építése, az időseket segítő infrastruktúra, oktatás, egészségügyi szolgáltatások, stb. A terv akár 3%-kal is növelheti a GDP-t és 9-11 millió munkahelyet is létrehozhat.

2. Az európai szintű beruházási projekteket a nemzetiekkel közösen kell kialakítani. A prioritást azoknak a beruházásoknak kell adni, amelyek a legnagyobb hatással képesek lenni a hazai gazdasági aktivitásra. Az EU növekedési és versenyképességi doktrínája még nem tiszta. A 2000-es Lisszaboni Stratégia sikertelen volt, és az EU 2020 stratégia is nehezen indul be. Hosszútávú befektetésekre van szükség a fenntartható növekedés finanszírozásához, de az európai pénzügyi piac nem tud megfelelni a kvv-k, az innováció és az infrastruktúra szükségleteinek, miközben az európai államok 500 milliárd euróval segítették ki a bankokat az euróválság során.

3. Tisztességes adórendszert

3.1 Nemzeti szinten

- a) Integrálva valamennyi adóból származó állami jövedelmet (pl.: a tőkére, ingatlanra kivetett adó, stb.) és bevezetve a vagyonadót
- b) A nemzeti kormányoknak igazságosabb jövedelemelosztást kell biztosítaniuk progresszív adórendszeren keresztül, ami egyben egy módja a hazai fogyasztás támogatásának. Így stimulálni tudja a gazdasági növekedést, újraosztani a jövedelmeket, vagyontokat és támogatni a társadalompolitikákat

3.2 Európai szinten

- a) Áttérve a munka megadóztatásától a tőke adóztatására, becsukva a pénzügyi kiskapukat, adóparadicsomokat, kicselezve az adóelkerülést, átvizsgálva a transzferár-megállapodásokat és megakadályozva az agresszív társasági adótervezési stratégiákat
- b) Az EU egyre erősebb társasági adóval kapcsolatos jogharmonizációjával, egy minimum szint megállapításával, hogy elkerüljük az adódömpinget
- c) Konzisztens, átlátható és kontrollálható Nemzetközi Pénzügyi Beszámolási Standardok felállításával (IFRS).
 - Az Európai Központi Bank hitellel segítse a vállalkozásokat
 - Az Európai Szociális Modell védelme
 - Az alacsony bérek megszüntetése Európában kollektív tárgyalások és/vagy jogi szabályozás - például a minimálbér - által, az egyes országok gyakorlata szerint
 - Rendkívül fontos az EU 2020 Stratégia célkitűzéseinek végrehajtása, vagyis a 75%-os foglalkoztatási ráta elérése, a szegénység elleni küzdelem, az oktatás, a fenntartható fejlődés és a 3%-os K + F kiadások támogatása.
 - Igaz, hogy az Európai Központi Bank egymás után vágta a kamatokat, hosszútávon juttatva hozzá ezzel a bankokat olcsó és hatalmas készpénzforrásokhoz, illetve tette ezt szuverén kötvények vásárlásával, az EKB mandátumának még a következőkkel kéne kiegészülnie:

- 4.1 Az EKB-t el kell látni olyan képességekkel, amelyekkel harcolhat az euró-államok elleni spekulációval és a magas kamatkülönbségekkel. Továbbá itt hívunk fel egy vitára, amely során felülvizsgáljuk az EU Szerződés 123. cikkét, amely ma nem engedi meg ezeket az intézkedéseket.

- 4.2 A teljes foglalkoztatottságnak és a kielégítő gazdasági növekedésnek – ahogy az amerikai Fednél – részévé kell válnia az EKB törvényben meghatározott céljainak, az árstabilitás mellett.
5. Az Európai Szociális Modell (amelynek fő összetevői a szociális biztonság és a munkaerőpiaci szabályok) egy egyedülálló komparatív előnyt jelent az EU számára a globalizált iparban, ezért meg kell őrizni és meg kell erősíteni azt. Emellett gazdasági funkciója is van az olyan automatikus stabilizátorok révén, amelyek fenntartják a jövedelmet és a gazdasági aktivitást. Ezek segítettek az európai gazdaságoknak elkerülni a legrosszabbat a recesszió alatt. A több szociális biztonság egyben eszköz a fogyasztók gazdaságba vetett bizalmának helyreállításához.
6. Az alacsony bérezésű szektorok kiiktatása Európában kollektív szerződések és/vagy jogi szabályozások révén – így pl. a minimálbér -, összhangban az egyes országokban már meglévő szabályokkal. Az EU-nak és a Trojkának azonnal be kell szüntetnie azon erőfeszítéseit, hogy lenyomja a béreket és munkakörülményeket Európában és a támadásait a kollektív tárgyalások rendszere ellen. A strukturális alapokat meg kell erősíteni és további eszközöket kell felállítani, amelyek enyhítik a foglalkoztatást és a szociális rendszereket érő aszimmetrikus sokkokat.
7. Nagyon fontos teljesíteni az EU 2020 céljait, úgymint a foglalkoztatási szint 75%-ra emelése, a harc a szegénység ellen, az oktatás támogatása, fenntartható növekedés és a K+F szektorra fordított összeget 3%-ra emelni. Emellett abszolút elsőbbséget kell adni a Stabilitási és Növekedési Paktum céljainak (restriktív gazdaságpolitika, pénzügy- és monetáris politika) azért, hogy elkerüljük a Lisszaboni Stratégia hibáit (2000-2009-es periódus európai növekedési stratégiája).
8. Az EU tagállamokat bátorítani kell, hogy növeljék az állami infrastruktúrára fordított pénzügyi összegeket, hogy stimulálják gazdaságaikat és elkerüljék a lassú növekedési periódust. A kutatást és a fejlesztést mind az infrastruktúra, mind a járműgyártás esetén fokozni kell. A létező infrastruktúrát fel kell újítani és bővíteni, hogy kielégítsék Európa jövőbeli ipari igényeit. A pénzügyi befektetéseket növelni kell és elérhetővé tenni kutatási projektek számára, hogy optimális csatlakozási pontokat találjanak a különböző szállítási módok között Európában.

2. A belső leértékelődés megállítása és felelős, szociális, demokratikus gazdasági kormányzást

A „strukturális alkalmazkodás programok” végrehajtása – megszorításokhoz vezetve némely országokban, amelyek pusztító hatással voltak a dolgozókra, családjaikra és a szélesebb társadalomra – és a Gazdasági Kormányzás új rendszerének létrehozása párhuzamosan történt. Az industriAll Europe számára az Európai Gazdasági Kormányzás fő célja a folyamatos nyomásgyakorlás a fenntartható módon emelkedő bérek, foglalkoztatottság és javuló munkakörülmények irányába, anélkül azonban, hogy az szembe menne az egyes országok szociális biztonságával, bérezési és kollektív tárgyalási rendszerével.

Az újonnan bevezetett intézkedések (6-os csomag, 2-es csomag, költségvetési paktum) mögött egy neoliberais politikai terv áll, amely szerint a „külső” (valuta) leértékelést „belső” (munkaerőpiaci és bérpolitika) helyettesíti: visszavágják a béreket, nyugdíjakat, jóléti kifizetéseket, a munkaerőpiacokat érintő deregulációt hajtanak végre és megtámadják a dolgozók jogait. Az, ami „munkaerőpiaci” reformnak csomagolva a gazdasági kormányzás új rendszere, egy ideológiai támadás minden olyan szabályozás / intézmény ellen, amelyek célja megelőzni a bérek zuhanását, és ezért végül az európai szociális modell „Amerikanizálódásához” vezet. Emellett az újra megerősített Stabilitási és Növekedési Paktum súlyosbította Európában a gazdasági válságot, egyes országokat a szakadék szélére sodorva.

1%-os pénzügyi konszolidáció a gazdasági növekedést 1,5%-2,5%-kal gyengíti (attól függően, az adott gazdaság mennyire nyitott). A kontrakciós pénzügypolitika kumulatív negatív hatása 18%-os volt Görögországban, 9,7% Spanyolországban, 9,1% Franciaországban, 8,4% Írországban. A megszorító intézkedések nem működnek, amikor minden ország egyszerre vezeti be őket. Különösen Dél-Európában bizonyultak a költségvetési megszorítások költségesnek (visszafogta a gazdaság kibocsátását) és nem túl hatékonyak (ami az adósságrátát illeti), miközben aláásta a gazdasági és politikai stabilitást. A túlzott költségvetési konszolidáció gazdasági, társadalmi és politikai kárai jelentősek, mivel a gazdaságok beleragadtak a stagnálásba. A következményei már ma is láthatók: a megszorító politikák történelmi szintű munkanélküliséghez, egy elveszett fiatal generációhoz, növekvő euro-szkepticismushoz és populizmushoz vezettek. A megszorító intézkedések újra előhozták a demokratikus legitimitás problémáját is, mivel a központosított pénzügypolitika, a demokratikusan megválasztott kormányok adóztatási és kiadási döntései feletti szigorú felügyeletet csak egy demokratikusan megválasztott Európai Bizottság láthatná el.

Következésképpen, egy demokratikus társadalomban a gazdaság az emberi fejlődést szolgálja, ahogy a pénzügy az ipart szolgálja. A politikai erő a többség érdekében szabályozza a viselkedést, miközben a közpolitikákat finanszírozza és újraosztja a vagyont.

Ajánlások:

1. A megszorító intézkedések eltörlése, helyette dinamikus növekedési stratégiák kidolgozása; a közvetlen beruházások, a vállalkozói hajlandóság, az export, az innováció, a humán tőkébe való beruházás ösztönzése; kutatóintézetek és vállalatok közötti együttműködés; energiatakarékos és megújuló technológiák; strukturális alapok; stb.
2. Államadósság: a néhány ország által fizetett büntető ráta csökkentése, megvizsgálni az európai kötvény kibocsátásának hatásait. Felhívjuk az EKB-t, hogy finanszírozóként vegye fel a „végső mentsvár” szerepét.
3. Igazságosabb teherviselés a szufficités és a deficites országok között az európai gazdaság újraélesztésekor. Ehhez újra kell éleszteni a hazai keresletet, a magánt és az államit, különösen a többlettel rendelkező államokban. Az alacsony hiánnyal rendelkező tagországoknak legyen lehetőségük felhasználniuk minden költségvetési mozgásterületet gazdaságuk újraindításához.
4. A beruházási programok közforrásaira ne vonatkozzanak a Stabilitási és Növekedési Paktum költségvetési célkitűzései.
5. A Bizottságnak nem tartozik a kompetenciájába a béralakítási rendszer, a munkaerőpiac-politika és a kollektív tárgyalások rendszere (EU Szerződés 153. cikkely), ezért ajánlásokat se tegyen a tagállamoknak. A „Trojkának” (ECB, IMF és Európai Bizottság) ugyanígy nincs semmiféle jogalapja arra, hogy különféle intézkedéseket kényszerítsen a mentőcsomagra kényszerülő országokra. Ehelyett demokratikusan szabályozott koordinációs mechanizmusra van szükség.
6. A szociális egyenlőtlenségek kezelése: szociális jelzőrendszer létrehozása, amely biztosítja, hogy a gazdasági kormányzás figyelembe veszi az egyes politikák társadalmi hatásait, és a jól működő jóléti állam fenntartásának szükségességét.
7. A társadalmi párbeszéd beépítése a gazdasági kormányzás minden egyes szakaszába (beleértve a rendszer-koncepciót, az éves növekedési jelentéseket, az Európai Szemesztert és az országspecifikus ajánlásokat). A társadalmi partnereknek legyen tényleges befolyásuk az őket érintő területeken való döntéshozásba. Ez

kiegyensúlyozottabb politikákhoz, a szakszervezeti követelésekre való nagyobb figyelemhez vezet (és így pl. a bizonytalan foglalkoztatás megszüntetéséhez).

8. A jövedelemből való részesedés csökken a hozzáadott értéket előállítóknál, míg a tőkejövedelmek nőnek. Ezért fontos az industriAll Europe bérkoordinációs szabályzatának megerősítése és jobb nyomon követése azért, hogy a bérek alakulása az árak és a termelékenység növekedésével összhangban legyen.
9. A szociális- és foglalkoztatáspolitikai jobb koordinálása, pl. a jó példák, gyakorlatok megosztása, közös célkitűzések és közös intézkedések bevezetése. Ezek elérhetők például munkahelyi innovációt célzó programokkal és a vállalatok jó gyakorlatainak teljesítménymérésével, amelyek növelik a produktivitást és innovatív képességeiket, kihasználva a személyzet tehetségét, illetve elérhető még együttműködve más cégekkel és tudásközpontokkal.

3. A kollektív tárgyalások, a társadalmi párbeszéd és az iparpolitika szociális dimenziójának erősítése

Az iparpolitikának erős társadalmi pillérrel kell rendelkeznie, mivel a vállalkozások és a munkahelyek is gyors változásoknak vannak kitéve a technológiai áttörések, a globalizáció, az ellátási láncok dezintegrációja és a környezeti átalakulások miatt. Csak erős gazdaságon és társadalmi kohézió keresztül lesz képes az EU kifinomult fejlődésre és nagy hozzáadott értékű ipari tevékenységekre. Továbbá az iparpolitikát ki kell egészíteni társadalompolitikával is azért, hogy a strukturális változásokat követni tudja. A változást jobban kell anticipálni és kezelni, hogy elkerüljük annak dolgozókra és foglalkoztatásra gyakorolt negatív hatásait. A társadalmi dimenzió és a társadalmi párbeszéd előnyt kínál a versenyképességben, mivel kölcsönös bizalmat, biztonságot, alkalmazkodási képességet, együttműködést, jól képzett munkaerőt és innovatív munkahelyi gyakorlatokat hoz létre az európai iparban.

Ezen túlmenően a továbbképzésekkel kapcsolatos erőfeszítéseket fokozni kell, amelyeknél cél a munkavállalónak olyan munkahely felkínálása, ahol a díjazás, a hozzáadott érték és a minőség egyensúlyban van. Ellenkező esetben nagy a veszélye az elszegényedésnek nemcsak az érintett dolgozók esetében, hanem az egész társadalomban (az ipari munkások szolgáltatási szektor – logisztika, takarítás vagy turizmus – felé való elmozdulása miatt a sokkal alacsonyabb bérekkel és kevesebb hozzáadott értékkel együtt).

Az európai társadalmi párbeszéd alapvető az iparpolitikák kibontásakor és azon gazdaságok egyensúlyba hozásakor, amelyek még mindig az aszimmetrikus sokk okozta válságtól és deindusztrializációtól szenvednek az EU perifériáján. Szükség van erre a dimenzióra, hogy legitimálja azokat a politikákat, amelyek a társadalmi kohéziót és az ipari struktúra fejlesztését célozzák, kombinálva az új szektorokban végbemenő innovációkat és tevékenységeket az újraiparosítással.

Ajánlások:

1. A vállalati társadalmi felelősség (CSR) erősebb intézményesülése szükséges az üzleti stratégiák ellensúlyozására, melyeket gyakran csak a negyedéves eredmények inspirálnak. Ez a fajta társadalmi párbeszéd a munkavállalókkal és más érdekelttel erősíti majd a vállalatok hosszútávú vízióit.

2. Komoly a kockázata, hogy a legnagyobb átalakítások elbuknak a dolgozók bevonása és elköteleződése nélkül. A társadalmi párbeszéd ne csak a bérek és munkakörülmények megvitatására szorítkozzon. A szakszervezeteknek nemcsak az a feladata, hogy részt vegyen az újraszervezési folyamatokban, hanem, hogy hozzájáruljanak a jövőbeni vállalati stratégiák kidolgozásához, új termékek és termelési folyamatok kitalálásához, a munkaerő szakértelmének továbbfejlesztéséhez, új szervezeti modellek bevezetéséhez. Ezért meg kell akadályozni a társadalmi párbeszéd és az európai szociális modell felszámolását, és ki kell terjeszteni a munkahelyi demokratizálódást. A minőségi társadalmi párbeszéd azzal a képességgel, hogy kötelező erejű megállapodások szülessenek a révén, szintén a különböző szintek – szakmaközi, ágazati és vállalatközi - komoly együttműködését és jobb közös koordinációját tudja eredményezni.
3. Szükség van a munkaerőpiaci politikák támogatására, amelyek foglalkoztatási védelmet vagy szakképzést biztosítanak mindenkinek (a szakképzetlen munkavállalóknak is), továbbá munkalehetőséget, mindenki számára megfizethető gyermekgondozást és egyenlő esélyeket ad, miközben elkerüli, hogy megkülönböztessen kívülállókat és belsősöket a munkaerőpiacon.
4. A képzettség alapvető a növekedéshez és munkahelyekhez, mivel ez adja az innovációnak és a hozzáadott értékeknek az alapját. A változáskezelés társadalmi elfogadottsága biztosítja az átképzést és a társadalmilag igazságos váltást azoknak a dolgozóknak, akik munkahelye veszélyben van az iparban zajló átalakulások miatt. Tehát az iparpolitikának hozzá kell járulnia a proaktív és zökkenőmentes két munka közötti átmenetnek
 - a) Időben előre jelezni a foglalkoztatottság szükségleteit, a szükséges képességeket, megoldást találni a növekvő képességbeli különbségekre és hiányokra. Az Ágazati Képességek Tanácsait (Sectoral Skills Councils) és ágazati képzésekkel foglalkozó intézetek létrehozását bátorítani kell.
 - b) Támogatni kell az élethosszig tanulást.
 - c) A 'Kurzarbeit' (rövid munkaidő) és a továbbképzések kombinációja.
 - d) Kibővíteni az Európai Globalizációs Alapot (European Globalisation Fund), hogy fejleszteni lehessen a dolgozók képességeit azokban az ágazati/ellátási láncokban, amelyek az off-shore-tól és a nemzetközi versenyektől szenvednek.
 - e) Az oktatás és az ipar közötti átmeneti rendszer kiépítése: duális képzés, gyakornoki rendszer
5. A monoton üzemi munka fokozatos eltűnése motivációt kell jelentsen a szociális és munkahelyi innovációra, amely a képességekre, kreativitásra, a független, innovatív munkaszervezésre és a tisztességes, magas minőségű munkahelyekre fókuszál.
6. Mivel a dolgozók jogait folyamatos támadások érik a pénzügyi válság okán a tagállamokra rótt európai ajánlások miatt, a szociális dömping és az ideiglenes foglalkoztatás elleni harcot intenzívebbé kell tenni:
 - a) A szociális partnerek autonómiájának tiszteletben tartása.
 - b) Egyenlő munkáért egyenlő bér ugyanazon a munkahelyen.
 - c) Tisztességes díjazás és a szociális biztonságra irányuló rendelkezések a tanulók és gyakornokok számára.
 - d) A kollektív megállapodások tiszteletben tartása, a lefedettségük növelése.
 - e) A nemzeti munkatörvények további leépítésének megállítása.
 - f) A rugalmas munkaszerződések, mint a határozott idejű munkák vagy a munkaerőkölcsönzés arányának minimumra csökkentése.
 - g) A távmunka megfelelő szabályozása.

7. Az integrált vállalati és értékláncok felőli megközelítés különböző szintű függőségeket okoz a leány- és anyavállalatok, illetve a fő- és alvállalkozók között. Ez a gazdasági struktúra növelheti a leginkább függő helyzetben lévők sérülékenységét aszerint, hogy az értékláncban szereplő vállalatok közötti együttműködésben hol áll. Ez gyakran társadalmi egyenlőtlenségekhez vezet abban az értelemben, hogy a dolgozók ellátása függ ilyenkor foglalkoztatójának értékláncban betöltött szerepétől. A kollektív tárgyalásoknak érinteniük kell ezeket az egyenlőtlenségeket és az azonos ágazatban lévő szereplők közötti magasabb szintű kooperációt kell bátorítani, miközben tekintettel vannak a stabilitásra is.

4. Biztosabb alapokra a bankszektort a pénzügyekhez való hozzáférés biztosítására

Sokat kell még tenni ahhoz, hogy a pénzügyi szektort visszahelyezzük az alapjaihoz, ahol a megtakarításokat produktív befektetésekké alakítja a reálgazdaságban. Ma a pénzügyi szektor még mindig nagyon törékeny, és a pénzügyi válság még mindig nehézzé teszi a finanszírozáshoz való hozzáférést. Az eurózóna bankjai szigorították a hitelezési előírásait a nagy kockázatok és a gyenge vagyonmérték miatt. Ez a hitelezési volumen visszaeséséhez és magas kamatokhoz vezetett (annak ellenére, hogy az Európai Központi Bank alapkamata történelmi mélypontra esett), különösen a kis- és középvállalatok számára, amelyek a leginkább függnek a hitelektől. Ahhoz, hogy felülkerekedjünk a hitelválságon, vissza kell állítani a bizalmat és a hitelképességet az európai bankszektorban. Egy teljeskörűen működő pénzügyi rendszer visszaállítása sürgős prioritás.

Ajánlások

1. Az EU bankszektorának megerősítése a Basel III és az Európai Stabilitási Mechanizmuson keresztül, miközben meg kell előzni, hogy a szigorúbb tőkekövetelményeknek negatív hatásuk legyen a kölcsönkihelyezésekre.
2. Egy bankszövetség gyors létrehozása rendkívül fontos, hogy elkerüljük a pénzügyi kockázatokat, megtörjük a banki tartozások és kormányzati tartozások közötti kapcsolatot, továbbá a kormányok által nyújtott csődgaranciák miatt.
3. Jobban működő tőkepiacok létrehozása, beleértve a kockázati tőke felhasználhatóságát a vállalati fejlesztések minden egyes szakaszában; „üzleti angyal” hálózatok kiépítése; állami kezességvállalás a termelő befektetésekre; mikro-hitelek a vállalkozói hajlandóság elősegítésére; állami vagy szövetkezeti bankok létrehozása.
4. Az állami befektetési alapok megerősítése/létrehozása. A kormányoknak különösen a következő területekre kell koncentrálniuk: fenntartható technológiák, a gazdaság „zöldítése”, hosszú megtérülési időszakú programok, az infrastruktúra modernizálása (beleértve az ipari barnamezők rendbehhozását).
5. Állami és magánpartnerség az iparban (állami ellenőrzés, teljes átláthatóság), de ez az ipar támogatását, nem privatizálását jelenti.
6. Pénzügyi tranzakciós adó bevezetése a lehető legszélesebb körben, akár globálisan is, a spekuláció és a pénzügyi kapitalizmus féken tartására.
7. A kiskereskedelmi bankok, illetve a befektetési bankok és a saját kereskedelmi ügyeletek teljes szétválasztása.

8. A pénzügyi szektorban az átláthatóság és elszámoltathatóság hiánya miatt fontos a bankszektor alapfunkcióinak (megtakarítások gyűjtése és védelme, likviditás és hitelek biztosítása a beruházásokhoz, stb.) visszaállítása. Fokozottabb ellenőrzés, a vállalatirányítási szabályok szigorítása, új menedzsment-díjazási rendszerek és az új „árnyék bankrendszer” hullám felszámolása.
9. A szövetkezetek, ill. hasonló szervezetek létrehozásának támogatása az EU intézményeinek és az ipar együttműködésének segítségével. Az ilyen struktúráknak fel kell mérniük a különböző méretű európai vállalatok közti, már meglévő értékláncokat, támogatniuk a konszolidációt és erősíteniük Európa ipari szerkezetét, illetve létre kell hozniuk a stabil alapokat a jövőbeli fenntarthatósághoz.
10. A pénzügyi paradicsomok megszüntetése.

5. Az iparpolitika és a környezetvédelmi politika közötti együttműködés feltérképezése, zöld munkahelyek teremtése

Egyfelől az iparpolitikának integrálnia kell a fenntartható fejlődés céljait, miközben másfelől olyan környezetpolitika kell, amely nem csupán reaktív, tehát olyan, amely csak a gazdasági növekedés környezetre gyakorolt hatásait javítja ki. Az, hogy a fenntarthatóságot a középpontba helyezzük, azt is sugallja, hogy a környezetvédelmi standardok már nem akadályt jelentenek a versenyképes feldolgozóipar fenntartásában, hanem növekedési potenciál van bennük. Következésképpen a környezeti kihívásokat foglalkoztatáspolitikai és gazdasági lehetőségeknek kell tekinteni, így fel kell tárni az együttműködési lehetőségeket a környezetvédelmi és iparpolitikák között, a környezetvédelmi előírásoknak és a technológiai fejlődésnek egymást kell erősíteniük. Ily módon a fenntartható fejlődés politikája átalakítható ipari akciótervekké és projektekké, ezáltal lezárva ezt az ellentmondást, környezetvédelmi hurkot.

A foglalkoztatási lehetőségek hatalmasak. Az Európai Bizottság úgy becsüli, 2020-ra a megújuló energiaszektor akár 3 millió munkahelyet is létrehozhat, miközben a fokozott energiahatékonyság további 2 millió állást eredményezhet. Továbbá a növekvő erőforrások hatékonyságban megvan a lehetőség még 2,8 millió állás létrejövételére (az újrahasznosítás és hulladékkezelés területén).

Európa már most is az élen jár a fenntartható technológiák terén, így részesedni fog az öko-technológiák és egyéb fenntartható termékek és szolgáltatások iránti növekvő kereslet hasznából. A társadalmi fenntarthatóság az egész termelési láncban egy termelékenyebb és innovatívabb környezetet hoz létre, ami alapvető egy versenyképes ipar létrehozásakor. Az *IndustryAll Europe* – melynek ágazatai kulcsfontosságúak azon rendszerek fejlesztéséhez, amelyek előállítják az eszközeit és kikényszerítik azokat a technológiai áttöréseket, amelyek hozzájárulnak egy fenntarthatóbb társadalom és gazdaság kialakításához – ezért hisz abban, hogy a fenntartható gazdaság kialakításába történő befektetés segít elérni a 20 %-os célt (az ipar aránya az összes hozzáadott értékben), amelyet az Európai Bizottság 2011. októberi Iparpolitikai Közleménye állított fel. Közben pedig hozzájárul az EU2020 stratégiában megfogalmazott foglalkoztatottsági célok eléréséhez is.

Ajánlások

1. Alapvetően fontos 2015-re egy megállapodás a klímaváltozásról Az *IndustryAll Europe* szerint az az érv, miszerint az EU az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csak 11%-áért felelős globális szinten, nem lehet kifogás. Üdvözljük a kibocsátás csökkentését szolgáló globális erőfeszítéseket, és sürgetjük a kormányokat és az Európai Bizottságot, hogy aktívan tegyenek azért, hogy elérjünk egy globális és kötelező erejű megállapodást a klímaváltozásról.

2. Eszköztár kidolgozása a fenntartható iparpolitikáért. Az életciklusban gondolkodásra és a minőségi gazdasági növekedésre való koncentrációt a továbbiakban nem lehet a versenyképes feldolgozószektor gátjának tekinteni, hanem a növekedés potenciális hajtóerejeként kell ránézni. Ennek következtében új ipari stratégiák kellenek az európai ipari infrastruktúra fejlesztésének fenntartására. Egy proaktív és integrált iparpolitikának szüksége van egy olyan eszköztárra, amely megfelel az alacsony szén-dioxid kibocsátású gazdaság kihívásainak. A következők kellenek ehhez:
 - a) Széles politikai keretegyezmény és akciótervek, mint amilyen az EU klíma- és energiacsomagja vagy a nyersanyaghatékonyság útiterv és a hozzá tartozó strukturális változások.
 - b) Puha és kemény szabályozás: törvénykezés, megállapodások az előállítók, fogyasztók és kormányok között, illetve eljárási szabályok.
 - c) Eszközök, amelyek internalizálják a külső költségeket: adóztatás és a kibocsátás árazása.
 - d) Az elérhető legjobb technológiák terjesztése az üvegházhatású gázkibocsátás csökkentése érdekében: standardok, normák és határértékek, amelyek tekintettel vannak és védik az ipari tevékenységet, összetettségét és a fejlesztéseket a különböző ágazatokban. Ezeket az ágazatok szempontjából kell megállapítani és meg kell erősíteni horizontális akciókkal.
 - e) Politikák és eszközök, amelyek elősegítik a fenntartható termelést és fogyasztást: öko-címkék, energiacímkék, környezetvédelmi technológiák támogatása, innovációk ezen a területen, anyaghatékonyság, környezetvédelmi rendszerek és az életciklusban gondolkodás támogatása.
3. Míg az EU az üvegházhatású gázkibocsátás csökkentése terén sínen van, az energiahatékonyság 2020-as céljainak eléréséhez még sokat kell tenni. További ambiciózus célokat kell kitűzni 2030-ra és későbbre, amelyek a nemzetközi kereskedelem terén környezetvédelmi normák bevezetését teszik szükségessé, és amelyek kijelölnek egy utat az átalakulás számára, miközben igyekeznek elkerülni azokat a negatív hatásokat, amelyek aszimmetrikusan érnék a tagállamokat.
4. Az EU klímapolitikáját globálisan ki kell terjeszteni, hogy az ipar világszerte fejlessze környezetvédelmi teljesítményét és felelősségét, miközben fenntartja a nemzetközi versenyképességét és elkerüli a kibocsátáskihelyezést.
5. A zöld és szociális közbeszerzési szabályok kiterjesztése az állami közbeszerzési pályázatokra.
6. Az öko-tervezési direktíva kiterjesztése – amely az energiával kapcsolatos termékek tervezésénél támogatja az életciklusokban való gondolkodást és az alapanyaghatékonyságot – a nem energiával kapcsolatos termékekre.
7. Kihasználása az EU-ban a hulladékgazdálkodás fejlesztésében meglévő komoly potenciáloknak – sok tagállamban a szemét több, mint 75%-a kerül szeméttelpekre vagy elhamvasztásra – azért, hogy csökkentjük függésünk a nyersanyagoktól (“hulladékbányászattól”) és munkahelyeket teremtünk, miközben csökkentjük a szemét káros környezeti hatásait. Ahhoz, hogy a hulladékot nyersanyaggá alakítsák, a 3R-alapelveket kell követni: csökkentés, újrahasználat, újrahasznosítás (reduce, re-use, recycling). További politikák kellenek a szeméttelpek megszüntetéséhez, a magas minőségű újrafeldolgozási technikákhoz, az illegális hulladékszállítmányok leállításához és a másodlagos nyersanyagok piacának fejlesztéséhez.
8. Növekvő innováció szükséges az erőforrás- és energiahatékonysághoz a növekvő energiaárak, a hiány és az ellátási bizonytalanságok miatt. E tekintetben a

Kibocsátáskereskedelmi Rendszer (Emissions Trading System (ETS)) árveréseiből származó jövedelmeket az ipari ágazatok átalakításának támogatására és az alacsony szén-dioxid kibocsátású technológiai kutatások, fejlesztések, innovációk finanszírozására kell fordítani.

9. A fenntartható fejlődés vállalati dimenziójának támogatása. A vállalkozások a mag az ipar fenntarthatóvá formálásakor. A fenntartható üzleti modell energia- és forráshatékonyan, a dolgozók bevonásán, az innováción és a rugalmas, hosszútávú tervezésen alapul. Sok ezt támogató eszköz lett kifejlesztve az elmúlt években. Ezek megérdemlik, hogy megerősítsék őket: környezetvédelmi irányító rendszerek, integrált termékpolitika (az ilyen politika a termék előállítása folyamatának összes lépését nézi és keresi, hol lehet csökkenteni a környezeti hatásokat, hol lehet ezt a leghatékonyabban megtenni), kormányokkal közös célkitűzések az energiahatékonyan és fenntarthatósági jelentések. A cégeket arra is ösztönözni kell, hogy felvállalják szociális- és környezetvédelmi felelősségüket a beszállítói hálózat egészében.
10. A klíma-/energiapolitikai/környezetvédelmi szabályozás nem vezethet egyes tagállamok vagy régiók gazdasági leépüléséhez. Az egyes nemzetek gazdasági eltérések, így az egyes tagállamok különleges feltételeit számításba kell venni az EU-s politikák tervezésénél.

6. Az iparpolitika fő hajtóerejének, a tudásalapú társadalomnak a támogatása

Ma a tudás a legfontosabb forrása a hozzáadott értéknek. A Bloomberg Innovációs Indexe alapján a világ 10 leginnovatívabb országa közül 6 tagja az EU-nak: Dánia, Franciaország, Finnország, Ausztria, Németország és Svédország. Ez rámutat a tényre, hogy az EU-nak már most is erősségei vannak, amikor az innovációról van szó. Mivel az EU nem versenyezhet az olcsó munkaerő, energia vagy erőforrások területén, a tudásba fektetés alapvetően szükséges ahhoz, hogy megőrizzen valamit az ipari tevékenységéből. Az innováció, a K+F és a képzés az iparpolitika sarokköveivé váltak. Ezekon kívül az átalakulás egy tudásvezérelt, fenntartható növekedési modellé új lehetőségeket teremt a növekedésre. Ezért innovációs politikánkat meg kell erősíteni és a fejlesztő, alkalmazkodó és tanuló szervezeteket, új innovatív infrastruktúrát, dinamikus standardokat, innovatív beszerzéseket és a tudáselosztást kell a középpontba állítani.

Ajánlások:

1. Betartani a Barcelona célokat, azaz a GDP 3%-ának befektetését a K+F szektorba. Eközben ezeket ki kell egészíteni minőségibb célokkal: a pénzügyi erőforrások hatékonyabb felhasználása, hatékonyabb európai kutatási rendszer kevesebb átfedéssel és az erőfeszítések hatékonyabb koordinációjával, a kritikus tömeg elérésével, stb.
2. Az innováció új, szélesebbkörű értelmezése, ahol az nem egyenlő kizárólag a K+F szektor kiválóságainak innovációs képességeivel. Európában szükségünk van az olyan innovációs politikákra való fokozott figyelemre, mint:
 - a) A nagyvállalatok közötti innovatív klaszterek, kkv-k, egyetemek és kutatóintézetek fejlesztései.
 - b) A licenzekből származó jövedelmek igazságos elosztása, stb.
 - c) A tudás hatékony elosztásának rendszere.

- d) A cégeken belül az abszorpció kapacitás megerősítése (a vállalat képessége, hogy a külső információkat átalakítsa új innovatív termékekké és folyamatokká).
 - e) Az innováció nem technológiai aspektusainak fejlesztése: új koncepciók a logisztikában vagy marketingben, új üzleti modellek, munkahelyi innovációk, terméktervezés és termékminőség.
 - f) Az informális tudás fontosságának elismerése (a "savoir faire" vagy kollektív tudás által létrehozott másodlagos innovációk, melyeket a dolgozók a munkahelyükön hoznak létre) és stratégiák kifejlesztése az idősebb dolgozók kompetenciáinak megőrzése és átmentése érdekében.
 - g) Jobb koordináció az innovációs rendszerek, az ipar, az oktatási rendszer és a munkaerőpiac között.
3. További kidolgozása hosszútávon működő ppt-knek új technológiák, innovatív hálózatok vagy láncok és piacok fejlesztése révén (pl. az európai közös technológiai kezdeményezések, mint az Európai Zöld Jármű Kezdeményezés, az Energiahatékony Épületek, az Üzemanyagcellák és Hidrogén Kezdeményezés, a Bio-alapú Iparok, az Elektronikus Összetevők és Rendszerek).
 4. A régióknak ki kell dolgozniuk "okosan szakosodó" stratégiákat a kutatásban és innovációban. Ezeknek segíteniük kell a régióknak olyan politikák létrehozásában, amelyekkel megküzdhetnek a társadalmi kihívásokkal, megerősíthetik kutatási infrastruktúrájukat és támogatja ipari és gazdasági fejlődésüket.
 5. A kulcsfontosságú alaptermotechnológiák (KETs) fejlesztése különösen fontos a társadalmi kihívások leküzdéséhez, az európai ipar modernizálásához és a technológiai fejlődés élvonalában való maradáshoz. Ezek a technológiák, mint a biotechnológia (ipari, orvosi, mezőgazdasági), nano-anyagok, nano-elektronika, a korszerű szerkezeti anyagok, a fotonika, stb. fontos szerepet fognak játszani egy fenntartható, tudásalapú gazdasággá való átalakulásban, és kulcsa a jövőbeli ipari tevékenységek fenntartásának. De ez mind függ attól, sikerül-e megfelelő szervezési formát találni a KET-ek számára, hogy a bennük lévő potenciált ki lehessen aknázni. Az IndustriAll Europe ezért támogatja „*A kulcsfontosságú alaptermotechnológiák európai stratégiája – híd a növekedéshez és a munkahelyteremtéshez*” c. ajánlás gyors végrehajtását.
 6. A dinamikus szabványosítás stratégiai jelentőségének elismerése.
 7. Az ipari tulajdonjogok felelősségteljes végrehajtásának keretei, ami védi a feltalálókat, de nem megy túl a polgári szabadságokon.
 8. Erősebb elkötelezettség a STEM tantárgyak (tudomány, technológia, gépészet, matematika) mellett.

7. A hagyományos ipari szektorok újraélesztése

A feloldozóipart és általában a magas hozzáadottértékű munkát fenn kell tartani egész Európában. Az új technológiákban megvan a lehetőség, hogy a meglévő ipari struktúrák széles körében támogassa az innovációt. Sok hagyományos szektor megmutatta már komoly teljesítményét az innovációra (pl. acél, színesfémek, kémiai anyagok, autók, hajóépítés, stb.) és/vagy van komparatív előnyük, amit teljesen ki kell zsákmányolni. Ezért rossz lenne a politikának csak az új, hi-tech tevékenységekre koncentrálnia. Azokat a politikákat is alkalmazni kell időközben, amelyek célja az állandó erősítése az alacsony- és középtechológiai

szektorok innovációs lehetőségeinek. Ez a fokozatos átmenet folyamata egy innovatív, új ipari paradigma felé, amely a már meglévő európai ipari struktúrákon alapul.

Ajánlások:

1. Koncepciók kidolgozása a gyárak szofisztikált ellátási láncokkal való egymáshoz kötéséhez, korszerű munkaszervezéshez, fejlett feldolgozóipari technológiához, és amely koncepciók egyedi megoldásokat kínálnak a standardizált tömeggyártás helyett. Az új gyáraknak modern ipari, technológiai és társadalmi infrastruktúrán, fenntartható ipari területeken és erős innovációs rendszereken alapulnak, illetve az ilyen üzemek keresik a megoldásokat a legnagyobb szociális kihívásokra.
2. A jövő gyárait a hagyományos és meglévő európai ipari alapokra és képességekre kell alapozni, pl. napelemek a szilikonyártásból, offshore szélenergia az olaj, gáz és tengeri mérnökségből, stb. A nagy kibocsátáscsökkentés, hatékonyság és produktivitás eredményét el lehet érni az ipari klaszterek támogatásával is, pl. a fémgyártás során elpocsékolott energia újrahasznosításával azáltal, hogy bioüzemanyagot hoznak létre.
3. Az emberközpontú feldolgozóipari szervezetek fejlesztésének támogatása, amelyek serkentik a dolgozókat az innovatív tevékenységekre, nyitottak és alkalmazkodók, miközben segítik és növelik a biztonságot, egészséget és jólétet. Emellett megvan bennük a képesség, hogy együttműködjenek egymással az ellátási láncban és más tudásközpontokkal.
4. Információs technológiák integrálása a termelési folyamatba és üzletszervezésbe.
5. Hozzáadott érték teremtése a beszállítói hálózat nem-termelő szakaszaiban: ártervezés, tervezés, logisztika, forgalmazás, értékesítés utáni szolgáltatások, stb.
6. Zéró kibocsátású és zéró hulladékot termelő gyártás, magas energia- és nyersanyaghatékonysággal, továbbá új (illetve újrahasznosított) anyagok. K+F támogatása, hogy helyettesítőket találjanak a nyersanyagoknak, amelyek növelhetik a hatékonyságot a felhasználásnál és az újrahasznosításnál.
7. A termékekkel és az iparral kapcsolatos szolgáltatások fejlesztése.
8. Az EU-nak nagyobb részesedést kell allokálnia a szállítási, a telekommunikációs és az energiainfrastruktúrába azokban az országokban, amelyeket a válság a leginkább érintett.

8. Az információs technológiák szociális- és gazdasági előnyeinek maximalizálása

Az információs és kommunikációs technológiák (IKT) ma már a GDP 6%-át adják és a magán K+F költségek egyötödéért felelnek. A foglalkoztatottság az IKT szolgáltatások szektorában átlagosan 3%-kal nő évente és a K+F-re költött magánpénzek negyede ide irányul. Az Európai Bizottság úgy számol, hogy 700.000 IT specialista fog hiányozni 2015-re. A technológiai fejlesztések a szektorban gyorsan történnek (internettel, szociális hálózatokkal és a felhővel, mint legutóbbi trendekkel) és a szektor nagy hatással van gyakorlatilag az összes többi gazdasági szektorra. Az internet fejlődése egy szinten említhető a távíró megjelenésével az első vagy az elektromosság vagy közlekedési hálózatokkal a második ipari forradalom során. Az információs technológiák ezért fontos szerepet játszanak minden ipar-átalakítási stratégiában. Az IKT szektor továbbá hozzájárul az élet minőségének fejlesztéséhez és a fenntartható fejlődés céljainak eléréséhez: a termelés dematerializálása (az információk áramlása az anyagok áramlása vagy fizikai mozgás helyett), fejleszti a környezetet az öko-monitoringon keresztül,

csökkenti az energiafelhasználást, segít jobban megszervezni a közlekedési rendszereket, az e-kormányzás révén könnyebb hozzáférni a közszolgáltatásokhoz és új áttöréseket hozott az egészségügyben. Kroes biztosasszony szerint a Bizottság nemrég frissített „digitális agendája” 3,8 millió munkahelyet hoz létre hosszútávon: a szélessávú hálózatok, illetve számítási felhők kiépítése és kezelése, digitális szolgáltatások vagy az adatvédelem területén, továbbá azzal, hogy áthidalják a digitális szakadékot azon 30%-nyi európainál, akik sosem használták még az internetet, stb. Ugyanakkor az USA-val összehasonlítva az EU kevésbé specializálódott az IKT szektorra, le van maradva a magán IKT K+F befektetéseit nézve, és nincsenek olyan vezető innovátorai, mint a Google, az Apple vagy az Amazon. Az EU inkább a hagyományos IKT szektorra specializálódott, mint a telekommunikáció, semmint az új szektorok, mint a Web 2.0, OLED, e-papír, RFID olvasók, félvezetők tervezése, játékok vagy robotika.

Ajánlások:

1. A Bizottság új *“digitális agendájának”* végrehajtása: egységes digitális piac létrehozása, egységes beállítások, stb.
2. Az új IKT szektorok növekedési erejének kihasználása.
3. Az IKT-ökorendszerek kiépítése összehozza a kutatást, az infrastruktúrát, a képességeket, a kockázati tőkét, a szofisztikált kkv-kat és a vezető vállalatokat.
4. Az elektronika kihasználása a mai társadalmi kihívások leküzdésében: terjeszteni a digitális írástudást, az eEgészségügyet, az eKormányzást, az okos szállítási rendszereket, az intelligens hálózatokat, stb.
5. Összehangolt európai stratégia az európai elektronikai szektor újraindítására, hogy csökkentse a töredezettségeket és szakadékokat, visszaállítsa a tervezési képességeket és az elektronikai összetevők előállítását (pl. az Európai Elektronikai Stratégia, ami 100 milliárd eurós befektetést irányoz elő, létrehozva ezzel 250.000 új, közvetlen munkahelyet).
6. A képzettség növelése, az IKT szektorban tapasztalható szakképzési hiányosságok mielőbbi pótlása.

9. Az iparpolitikának a keresleti oldallal is foglalkoznia kell

Az EU általában kevésbé hatékony, amikor a kutatások eredményeit a piacra kell vinni, miközben az iparpolitika túl sokáig hagyta figyelmen kívül a keresleti oldalt. Noha a kutatás és innováció alapvető, nem elegendőek egy hatékony feldolgozóiparhoz. Azon termékek és technológiák listája, amelyeket Európában fejlesztettek ki, de máshol gyártanak, impresszív: napelemek, olyan elektronikus termékek, mint a félvezetők, vezérlő és vezetékek nélküli kártyák, PC-k, érintőképernyők, robotika, interaktív játékok, újratölthető elemek, mobiltelefonok és más kézi eszközök, LED, DVD-k. A K+F mellett fontos, hogy létrehozzuk a megfelelő körülményeket a sikeres piaci bevezetéshez: szabályok és sztenderdek, amelyek definiálják a piacokat, biztonságot nyújtanak a termelők számára, és együtt fejlődik a technológiával.

Ajánlások:

1. A közbeszerzések erősítése (jelenleg az EU GDP-jének a 18%-a), ami eszköze lehet innovatív/fenntartható termékeknek és szolgáltatásoknak, illetve új piacok kiépítésének.
2. „Vezető piacok” létrehozása, amelyek piac-specifikus ütemtervet és a keresleti oldal szerinti politikai eszközöket dolgoznak ki azon esetben, ha a piacok még nem elég érettek az új innovatív termékek és eszközök befogadására. A kormányok ezen segíthetnek a piacok

fejlesztésével, kampányok, szabályozások, standardok felállításával és más intézkedésekkel.

3. Az alap kutatások és a kereskedelmi forgalmazás közötti "Halálvölgy" áthidalását befektetésekkel lehet segíteni, ugyanis ez az a völgy, amelyben sok innováció megragad, mert nincs pénz az utolsó lépések megtételére (gyártás megkezdése, prototípus előállítása, megoldások az utolsó tökéletlenségekre, bebizonyítása annak, hogy az új technológia tényleg működik).

10. A fenntartható, megfizethető és biztonságos energiapolitikára való törekvés

Az energia- és iparpolitika között bonyolult összefonódások vannak és egymást kell kiegészíteniük annak érdekében, hogy erősítsék az átmenetet az új ipari paradigma irányába, aminek alapja a fenntartható és öko-hatékony termelés.

Sok szektorban az energiaköltségek messze meghaladják a munkaerőköltséget, ezért az EU energiapolitikájának lehetővé kell tennie, hogy Európa teljesítse Kiotóban vállalt kötelezettségeit, és függetlenítenie kell a gazdasági növekedésének mértékét az energiafogyasztástól, miközben feltartóztatja a szárnyaló energiaszámlákat. A fémek, cement, üveg, kémiai anyagok és más alapanyagok előállítói nem tudják a növekvő energiaköltségeiket ráterhelni a végfogyasztókra, mivel azok árai nemzetközileg rögzítve vannak. Ennek eredménye, hogy a harmadik világ termelői, ahol az áram ára sokkal alacsonyabb, mint az EU-ban, versenyelőnyre tesznek szert. Az európai energia-intenzív ágazatok helyzetét súlyosbítja az USA-ban végbemenő palagáz-boom, aminek a következménye, hogy az EU-ban ma az elektromosság ára kétszerese az amerikaiaknak, a gázé pedig háromszoros. Ez növeli az USA exportját az energia-intenzív termékek területén és támogatja az ország újraiparosítását is. Ez a sokoldalú helyzet megnöveli a kockázatát a költözéseknek és a kibocsátásáthelyezéseknek (az elmúlt tíz évben már 10 nyersalumínium-gyártó tűnt el), ami egyre növekvő import-függőséghez vezet. Tehát az energiapolitikát érintő kihívások változatosak: ahhoz, hogy megpróbáljuk fenntartani az európai gazdaság versenyképességét, különösen az energia-intenzív iparágakban, biztosítani kell Európa vezető pozícióját az energiatechnológiai újítások területén és hozni kell a környezetvédelmi célokat. Fontos, hogy tisztán lássuk, az energiapolitika Európa iparpolitikájának Achilles-sarkává vált.

Az energiatermelés tisztább formái új, növekvő piacokat hoznak majd létre, és új, magas minőségű munkahelyeket hoznak létre több ipari ágazatban is (mivel a megújuló vagy energiahatékony termelési tevékenységek munkaintenzívebbek). Ezt a fejlődést olyan aktív iparpolitikával kell alátámasztani, amelynek célja fenntartani és támogatni Európa vezető szerepét a klimatechnológia területén.

Az industriAll Europe meg van róla győződve, hogy a növekvő energiatermelékenység (befektetett energia / egységnyi termék) hozzá fog járulni az ipar fenntarthatóságához és versenyképességéhez, előnyöket tartogat az európai iparnak és új munkahelyeket hoz létre az energiaszolgáltató szektorban.

Az industriAll Europe szerint az átfogó energiapolitikát mindazonáltal hosszútávú célok alapján kell meghatározni, amelyek mind technológiailag, mind gazdaságilag megvalósíthatók és egy szabályozási keretbe illesztve segít elérni a klímaváltozással kapcsolatos kötelezettségeket, a megfizethető energiaárakat és ellátási biztonságot.

Ajánlások:

1. A legfontosabb az európai ipar versenyképességének megőrzéséhez a versenyképes energiárok. Ahogy az energiapiacok sok tagállamban magasan koncentráltak, a

Bizottságnak újra kell értékelnie az energiapiacok liberalizációját érintő stratégiáját. Nagyobb átláthatóság és az állami szektor megnövelt szerepe szükséges ahhoz, hogy a belső energiapiac tényleg működjön. Egységes energiapiacot nem lehet addig létrehozni, amíg technológiai értelemben és a kapacitás kérdésében az infrastruktúrák el nem érnek egy közel azonos szintet.

2. A villamosenergia hosszú távú biztosítása egy európai szintű kapacitási tervvel, új, nagyszabású energiaipari projektek, befektetés az elavult energiaipari infrastruktúra modernizálásába, az intelligens hálózatok fejlesztése, stb.
3. Közös célok (pl. passzív ház, tiszta autó, a közösségi közlekedés támogatása), integrált politikai stratégiák, szabályozások, stb. az energiahatékony technológiák bevezetésére, befogadására.
4. Az új, modern energiaipari technológiákba való befektetésnek prioritásnak kell lenniük az EU számára (pl. az EU európai stratégiai energiatechnológiai tervének megvalósítása).
5. Az EU törekedjen nemzetközi megállapodásra a kibocsátáskereskedelemről, amely segíti a lehető legszélesebb részvétel elérését.
6. Globális ágazati megállapodások a szén-dioxid kibocsátás csökkentésére az energia-intenzív ágazatokban.
7. Az energia-intenzív ágazatok (fémipar, papíripar, vegyipar, stb.) jövőjének garantálása a szén-dioxid kibocsátás kérdésének kezelésével, így alacsony kibocsátású technológiák fejlesztésével, az energiaárak növekedésének kompenzálásával, stb.
8. Zöld munkahelyek, szociális párbeszéd a fenntartható vállalatpolitikáról, az energiahatékonyág támogatása vállalati szinten.
9. Az energiaszegénység kérdése: legyen alapvető jog a megfelelő mennyiségű energiához való hozzájutás.

11. Az oktatás számításba vétele

A magas színvonalú oktatási és kutatási rendszer hozta létre azt az alapot, ami Európa sikerét lehetővé tette a globális versenyben. Ugyanakkor az oktatás az egyik olyan terület, amelyet negatívan érintettek a megszorítások. Európa ereje termékeinek minőségén áll, amely alapja a technológia terén betöltött vezető szerep. Az európai vállalatok csak úgy tudnak helyt állni a globális versenyben, ha fenntartják a hozzáértés és innovatív megoldások magas szintjét. Jelenlegi versenyképessége hatalmas nyomás alatt áll, köszönhetően a feltörekvő gazdaságokban folyamatosan emelkedő oktatási színvonalnak. Mindeközben a sikeres gazdaságok kompetenciakövetelményei egyre gyorsabban változnak. A jó munkakörülmények között dolgozó, magasan képzett munkaerő és a megfelelő szakképzési lehetőségek technológiai fejlesztése előfeltételei ennek. Az élethosszig való tanulás a jövő sikeres társadalmainak kulcsa lesz.

Ajánlások:

1. A magas szintű alapképzéssel összefüggésben egy új modellre van szükség Európában: ilyen a tanulmányok folytatása a munkával párhuzamosan. A munkavállalóknak az összes szektorban legyen joguk tudásuk folyamatos bővítéséhez.

2. Legyen közös európai törekvés a lehető legnagyobb tudás megszerzése az oktatás minden szintjén.
3. A válság alatt az oktatástól és képzésektől elvett pénzeket vissza kell adni, és Európának vissza kell térnie az oktatás és a kutatás terén vezető helyére.
4. Az EU tudománypolitikájának kiaknázása a munkahelyteremtés támogatására.
5. Intézkedéseket és rendszereket kell létrehozni, hogy fel- és elismerjék a meglévő kompetenciákat.
6. Az ipari és szociális partnerek, szakszervezetek folyamatosan vitassák meg és tisztázzák a jövőbeni szaktudási igényeket.
7. A nemzeti oktatási rendszerek az ipar igényeinek megfelelő tudás megszerzésére ösztönözzék a fiatalokat (műszaki- és természettudományok, matematika, szakképzés, vállalkozói szerepvállalás, stb.).

12. Globális kereskedelmi munka a dolgozókért

A tisztességes munka és a tisztességes fizetés minden dolgozó számára a legfontosabb, így prioritás az industriAll Europe számára és annak kell lennie a kereskedelempolitikában is. Elbarikádozni magunkat a nemzetközi kereskedelmi áramlatok elől nem opció az industriAll Europe szerint, ugyanakkor a globalizációt és a nemzetközi kereskedelmet társadalmilag felelős módon kell kezelni. A globalizációnak nem szabad erodálnia az európai szociális modellt, nem okozhat nélkülözést a dolgozóknak és nem növelheti a világban meglévő egyenlőtlenséget sem. Az industriAll Europe meg van győződve arról, hogy az a multilaterális szabályokon alapuló rendszer, ami a WTO (Világkereskedelmi Szervezet) keretében működik, a leghatékonyabb és leginkább legitim módja, hogy kezelje és kiterjessze a kereskedelmi kapcsolatokat. Ugyanakkor sürgősen integrálni kell az ILO-t (Nemzetközi Munkaügyi Szervezet) a WTO folyamataiba és sokkal nagyobb szerepet kell biztosítani a fenntarthatóságnak a globális kereskedelmen belül, hogy megelőzzük a társadalmi dőmpinget. A multilaterális szabályozási megoldások kívánatosabbak, mivel a bilaterális kereskedelmi egyezményekhez képest olyan előnyöket nyújt, mint a globálisan átfogó és átlátható piacrajutási egyezmények, illetve szabályozás, átláthatóság és vitarendezés. Követve a Doha-i konferencia korlátozott előrelépését, és hogy megőrizze a multilaterális kereskedelmi rendszert, az industriAll Europe véleménye szerint a második legjobb megoldás további multilaterális megállapodások megkötése (pl.: a kereskedelem megkönnyítése területén, vám- és kvótamentességet adni a kevésbé fejlett országoknak a világ piacaira jutásakor) és világméretű kereskedelmi szabályokat alkotni kisebb, de kezelhetőbb témákban (pl.: ágazati megállapodások).

Ajánlások:

1. Globális szabálykeretek létrehozása annak biztosítására, hogy a kereskedelempolitika támogatja a társadalmi fejlődést, a kereskedelmet pedig nem önmagáért segíti, hanem mert növekedést és prosperitást hoz.
2. Fenntartható és tisztességes globális kereskedelmi rendszer, amely figyelembe veszi mind a fejlett, mind a fejletlen országok igényeit.
3. Kötelező érvényű szociális- és környezetvédelmi kikötéseket és normákat az összes (két- vagy többoldalú) szabadkereskedelmi egyezménybe. Minden kétoldalú megállapodásnak (pl. TTIP = *Transzatlanti Kereskedelmi és Beruházási Partnerség*) tiszteletben kell tartania az ILO alapvető munkaügyi normáit és hatályos egészségügyi és biztonsági minimumkövetelményeit.

4. A kereskedelmi liberalizáció okozta átszervezésekben érintett dolgozók számára megfelelő támogatás biztosítása.
5. "Inkluzív" fejlesztési stratégiák támogatása, amelyek a társadalmi tőke befektetésén, technológiatranszferen és a növekedésből fakadó javak egyenlő elosztásán alapul, amely így egy virtuális növekedési kört hoz létre, amiből világszerte részesednek a dolgozók.
6. A WTO és az ILO szabályaival összhangban lévő igazságos, globálisan egyenlő feltételek biztosítása és a kereskedelmi kapcsolatokban a reciprocitás biztosítása.
7. Tisztességes és biztonságos hozzájárulás a nemzetközi kereskedelemben forgalmazott nyersanyagokhoz minden ország számára; az anyaghatékonyság növelése, a kutatásba és fejlesztésbe való nagyobb befektetés, az újrahasznosítási technológiák támogatása.
8. Az industriAll Europe aggódik az EU és az USA között megkötendő transzatlanti megállapodás átláthatóságának hiánya, titkossága és tartalma miatt, és a parlamentek, valamint a szociális partnerek bevonását sürgeti. Az alacsony kereskedelmi korlátok megadása nincs összhangban a kockázatokkal, a megállapodás nincs tekintettel a munkavállalók jogaira, a környezetvédelemre, a kulturális jogokra, az egészségügyi és biztonsági szabályokra.

13. Az intézményi keret legyen jó

Habár ma már világos az elköteleződése a Bizottságnak, hogy megvédi és erősíti az ipari termelést Európában és, hogy leküzdje a mély technológiai, környezeti és gazdasági kihívásokat, amelyekkel az ipar szembekerül, ugyanígy igaz, hogy van még hova fejlődni, tekintve, ahogy az iparpolitikáról gondolkodnak, és ahogy végrehajtják azt annak érdekében, hogy az ipar szerepét, mint amely a hozzáadott értékek és munkahelyek motorja, helyreállítsák.

Ajánlások:

1. A gazdasági kormányzás új rendszeréből hiányzik a demokratikus legitimitás: az Európai Parlamentnek csak kis szerepe van, míg a nemzeti parlamenteknek abszolút nincs beleszólásuk, és a döntéshozatal menete nem mindig átlátható. Ezen demokrácia-deficit leküzdése által javulni fog a döntéshozatal.
2. A szektorok és beszállítói hálózatok proaktív és célzott megközelítése kulcsfontosságú marad, és ezt minden szektorra ki kell terjeszteni. Az egyes szektorokban testre szabott megoldásokra van szükség a kihívások leküzdésére. Az industriAll Europe támogatja a Bizottság legutóbbi iparpolitikai közleményében leírtakat, amelyben prioritást kapott a fejlett gyártási technológiák, a kulcsfontosságú alaptermotechnológiák, a bio-alapú termékek, a fenntartható építőipar, a tiszta járművek és az intelligens hálózatok támogatása. Ugyanakkor, a többi fontos ipari szektor (pl. acélipar, gépipar, elektronika, hajóépítés, textilipar stb.) ágazati iparpolitikáját is folytatni és fejleszteni kell. Azon kezdeményezések, amelyeket jobban összpontosított politikai megközelítéssel hoztak létre (pl. LeaderShip, CARS21, Electra stb.), sikeresnek bizonyultak.
3. Még mindig nagy a különbség a nemzeti és regionális iparpolitikák, valamint az európai iparpolitika között. Jobb koordinációra és nagyobb együttműködésre van szükség a különböző szintű döntéshozásban.
4. Az iparpolitika kérdéseit jobban be kell építeni az ágazati társadalmi párbeszédbe.

5. A szociál- és iparpolitika integrálása az ipari változások társadalmi következményeinek jobb kezelése érdekében.
6. Az industriAll Europe határozottan ellenzi a Bizottság deregulációs megközelítését (Refit – fit for growth), melynek célja a jogszabályok egyszerűsítése, azonban ma a szociális partneri megállapodások megszegésére, az információs és konzultációs jogok, valamint az egészségügyi és biztonsági előírások megsértésére használják.
7. Még mindig nem valósult meg a szociális partnerek bevonása a döntéshozatalba és a végrehajtási folyamatba. Az új Európai Üzemi Tanács direktíva és az Európai Társasági Törvény lehetőséget teremt ennek megvalósítására, és ezt ki kell használni. Az industriAll Europe továbbra is támogatja a dolgozók bevonását a döntéshozatalba a biztosított lehetőségek maximális kihasználása révén.
8. A vállalati szintű változások előrejelzésére és jobb kezelésére van szükség a fenntartható fejlődés biztosításáért, valamint a munkavállalókra és a foglalkoztatásra gyakorolt negatív hatások elkerüléséért. Európai szintű intézkedéseket kell hozni az átmenet megkönnyítésére. Európai keretszerződés létrehozása a változások előrejelzésére és kezelésére, amely biztosítja, hogy azt szociálisan felelős módon kezelik. Garantálni kell a szakszervezetek közreműködését.

Végül: az industriAll Európáért - Egész Európa az iparért

Az industriAll Europe meg van róla győződve, hogy az iparnak van jövője Európában és az iparpolitika a gazdaságpolitika egyik sarokköve. Az iparpolitikának biztosítania kell az átmenetet egy költséghatékony stratégiából egy olyan stratégia irányába, amelynek célja a társadalmi szükségletek, innovációk, új rések és piacok – egy stratégia, ami az egész értékláncot nézi egyben, az első ötlettől a megvalósult termékig, és ahol a költségek kevésbé fontosak. Az európai iparpolitikának meg kell alapoznia a versenyképes EU-t, amely élen jár gazdasági modelljének fenntartható, erőforráshatékony, tudásalapú gazdasággá alakításában.

E tekintetben az iparpolitikának többnek kell lennie, mint csupán egy pozitív üzleti környezet passzív támogatója, és tovább lépve ezen, a vállalkozások támogatójának kell lennie. Az iparpolitikának integrálnia kell a harmadik ipari forradalom kihívásait, víziókat és stratégiákat kell alkotnia és ipari projekteket indítania. Fel kell készítenie az ipart a jövő energia- és nyersanyaghiányaira, hozzájárulnia új piacok fejlesztéséhez és támogatnia az új technológiai áttöréseket. Annál is inkább, mivel egy fenntartható gazdaságnál a kormány szerepe fontosabbá válik. Az új növekedési modellt egyre kevésbé a javak egyéni fogyasztása hajtja, hanem inkább a társadalmi szükségletek kielégítésének keresése: energia, a környezeti hurok bezárása, egészség, a népesség előregedése vagy a globális felmelegedés. Ennek eredménye, hogy a kormányzati szabályozás és a kollektív szükségletek egyre inkább döntő tényezők lesznek az egyéni fogyasztási minták és a vállalkozások befektetési döntéseinek esetében.

Európának megvan a technológiai, gazdasági és humán potenciálja ahhoz, hogy sikeres legyen ez az átmenet. Európa vezető szerepet játszik sok környezetvédelmi technológia terén és vezető az új, kulcsfontosságú technológiák területén is. A közös európai társadalmi értékek tagadhatatlanul fontos támogatói egy fenntartható növekedési modellnek. Az európai társadalmi modell egy jól teljesítő szociális, gazdasági és intézményi infrastruktúra, amely stabil és kifinomult, és megfelelő környezetet, keretrendszert kínál a fenntartható ipari átalakuláshoz.

Az új iparpolitikájával az Európai Unió kétségtelenül megtette az első lépéseket egy új ipari növekedési modell felé. Ahhoz, hogy válaszolhasson a harmadik ipari forradalom jelentette kihívásokra, új stratégiákat és eszközöket kell kifejleszteni. A hagyományos ipari ágazatok átalakításához befektetésekre is szükség lesz. Az új értékláncokat és azokat a tevékenységeket,

amelyekben megvan a potenciál újfajta növekedésre és foglalkoztatottságra, támogatni kell („okos szakosodás”). Európának új gazdasági erősségeket kell kifejlesztenie és meg kell erősítenie a létezőket. Ahogy ezek hosszútávú folyamatok, úgy az erőfeszítéseket következetes módon fenn kell tartani. A hatóságoknak és szociális partnereknek intenzíven kell munkálkodniuk ezeknek a hosszútávú stratégiáknak a kidolgozásán, és az iparpolitika összeegyeztetésekor más politikákkal, mint a munkaerőpiac-politika, oktatás, fenntartható fejlődés és energia. A kiindulási pont mindig a fenntartható fejlődés, illetve a nagy hozzáadott érték és magas minőségű munka létrehozása, ennek a stratégiai háromszögnek az erősítése kell, legyen. Ezen a módon Európa képes lesz nemcsak fenntartani területén az ipari aktivitást, hanem az ipar reneszánsza is megtörténhet.

Ahogy egyre több európai állampolgár fordít hátat Európának, mivel úgy érzik, az cserbenhagyta őket, legfőbb ideje, hogy miután a bankokat már megmentette, elkezdje biztosítani annak a 26 millió európainak is a jövőjét, akiknek nincs (többé) munkája. Miközben igaz, hogy a politika mentette meg a monetáris uniót, kockáztatta, hogy elveszíti állampolgárait az egyre erősödő anti-EU populizmus révén, ami egy olyan közhangulatot hozott létre, amely Európát hibáztatja minden olyan csapásért, amit a pénzügyi válság vagy a globalizáció okozott. Az industriAll Europe ezért hiszi, hogy az európai projektet még egyszer egy olyan tervvé kell átalakítani, ami a szolidaritásról és nem a legerősebb túléléséről, prosperitásról és nem társadalmi, illetve gazdasági nehézségekről, a felépülésről és nem a recesszióról, növekedésről és nem a deflációról, a munkahelyeket teremtő befektetésekről és nem újraszervezésről és munkanélküliségről szól.

Az Európai Bizottság 2012-es iparpolitikájának a címe „Egy erősebb európai ipar a növekedésért és felépülésért” volt. Az industriAll Europe ezzel csak egyetérteni tud. Egyben reméli, hogy az új Európai Bizottság elnöke képes lesz Barack Obamát idézni, aki a következőket mondta a 2013-as, az USA állapotáról szóló beszédében: „Elsőszámú prioritásunk, hogy Amerika vonzza az új állásokat és a feldolgozóipart. Miután több mint tíz évig veszítettük el a munkahelyeket, termelőink az elmúlt három évben körülbelül 500.000 munkahelyet hoztak létre. A Caterpillar munkahelyeket hoz vissza Japánból. A Ford munkahelyeket hoz vissza Mexikóból. És idén, az Apple újra Amerikában fogja gyártani a Maceket”. Az industriAll Európai Szakszervezet számára ez jelenti a valódi kihívást a következő európai választásokon.
